

A halál ránk ronthat váratlanul

A halál ránk ronthat váratlanul,
tenger, erdő a végtelenbe nyúl.
Ég, föld, kő és felhő — míg napfény
[kél, —
— ó, mindig él!

A halál ránk ronthat váratlanul,
ajkunk alig szólt s már hallgatásba
[hull
mosolyt, könnyet, tervet — s perzselő
[kéjt —
— elnyeli az éj.

A halál ránk ronthat váratlanul,
de ki — mint az ár — sziklába nyomul,
élet fölé nő nagy szellemével,
— nem mulhat el.

A halál ránk ronthat váratlanul,
de ki nem lanyhul, s őserő hajt vadul,
örökkévalóságba hajt a Cél:
— örökké él!

A közösség dicsérete

Egy szikra elmédből csak halvány lángot,
— de tüzet gyújt, ha ezer elme éled;
egy cseppnyi víz még nem olt szomjúságot,
és nagy tudás sem fog fel mindenséget.

Az eszmét csak ha millióknak lángja
mindegyiknek szívet-lelkét tölti el,
nagy harcát siker akkor koronázza,
ha jobb jövőnek magját hinti el.

Közösségből hajt a létnek boldog ága,
agyadba vágyat önt, ha erőd elmarad,
innen veszel erőt ellentállásra,
mely könnyen, játszva, dönt le régi falat.

Egyedül ha lépkedsz utad bizonytalan,
de reng a föld, hol ezren menetelnek,
megfogadtuk szent esküvel — hangtalan —
ésszel hódolunk a Rend -- és Fegyelemnek!